ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Μωρεσκὰν τὸν θεωροῦσε φίλον τῆς γυναίκας του καὶ ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἐξοντώση. Ὁ Μωρεσκὰν τὸν μισοῦσε θανάσιμα. Ὁ Μωρεσκὰν ἦταν περίφημος ξιφομάχος, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε μιὰ παλὴ πληγὴ στὸν βραχίονα ποὺ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ξιφομαχῆ. Ἦταν λοιπὸν χαμένος !... Κ' ἡ Ἰωάννα ;... Καὶ ἡ μητέρα του ;... Εὐτυχῶς ἡ κ. ντὲ Λὲρν ἔλειπε τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀπ' τὸ σπίτι κ' ἔτσι δὲν ἤξερε τίποτε ἀπ' ὅσα εἶχαν συμβεῖ. Αὐτὸ εὐχαριστοῦσε τὸν Ἰάκωβο. Δὲν ἤθελε νὰ ταράξη τὴν μητέρα του, δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀνησυχήση, ἔστω κ' ἂν εἶχε πονέσει καὶ πικραθῆ ὑπερβολικὰ ἐξ αἰτίας τῶν σφαλμάτων τῆς νεότητός της..

Μιὰ ἀκόμη σκέψις στενοχωροῦσε τὸν Ἰάκωβο. Ἡ σκέψις ἂν ἔπρεπε νὰ δῆ πρὸ τῆς μονομαχίας τὴν Ἰωάννα. Τὸ ἴδιο αὐτὸ βράδυ ἔδινε χορὸ σπίτι της ἡ κ. ντ' Ἐρμανύ. Στὸ χορὸ αὐτὸν ἦσαν καλεσμένοι καὶ οἱ δύο.

Ὁ Ἰάκωβος σκέφτηκε στὴν ἀρχὴ νὰ μὴν πάη. Θᾶστελνε ἕνα σημείωμα στὴν κ. ντ' Ἐρμανὺ καὶ θὰ τῆς ζητοῦσε συγγνώμην, εἰδοποιῶντας την πὼς εἶνε ἄρρωστος. Μὰ ὅταν καλυσκέφτηκε τὸ πρᾶγμα ἄλλαξε γνώμη. Ὁ κόσμος θὰ φλυαροῦσε πολλὰ εἰς βάρος του καὶ εἰς βάρος τῆς Ἰωάννας, ἂν δὲν τὸν ἔβλεπαν στὸν χορὸ αὐτό, ἂν μάθαιναν τὴν ἑπομένην ὅτι ἐμονομάχησε μὲ τὸν κ. Μωρεσκάν. Θὰ ὑποψιάζοντο τὴν Ἰωάννα. Θὰ τὴν κακολογοῦσαν. Καλύτερα λοιπὸν νὰ πήγαινε, νὰ δειχνόταν εὔθυμος, νὰ συναντοῦσε τὴν Ἰωάννα, νὰ μιλοῦσε μαζύ της, νὰδειχνε σ' ὅλους πὼς δὲν συνέβαινε τίποτε τὸ ὕποπτο. Ἔτσι ἡ μονομαχία του μὲ τὸν βαρῶνο δὲν θὰ παρεξηγεῖτο. Θὸ τὴν ἀπέδιδαν σὲ καμμιὰ μικροπαρεξήγησι ..

Ἐξ ἄλλου εἶχε συνεννοηθεῖ μὲ τὴν Ἰωάννα ν' ἀνταμώσουν στὸν χορὸ αὐτό. Ἂν δὲν πήγαινε ἡ Ἰωάννα θ' ἀνησυχοῦσε...

Ἔτσι ὅταν νύχτωσε ντύθηκε ὅσο μποροῦσε κομψά, ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι του καὶ πῆγε στὸ μέγαρο τῆς κ.ντ' Ἐρμανύ,τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ εἶχεν ἀρχίσει ὁ χορός.

Ἡ κ. ντ' Ἐρμανὺ πάντοτε ὡραία, πάντοτε γοητευτική, γλυκειά καὶ πανέμορφη, ἔτρεξε νὰ τὸν δεξιωθῆ χαμογελῶντας του φιλικά.

— Ἐπὶ τέλους ἤρθατε ! τοῦ εἶπε. Καὶ συνεπλήρωσε σιγὰ γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούση κανένας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους : — Περάστε ἀριστερά, στὴ δεύτερη πόρτα, στὴ βεράντα... Σᾶς περιμένει....

Ὁ Ἰάκωβος σαστισμένος γιὰ τὸ θάρρος μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ μίλησε ἡ κ. ντ' Ἐρμανύ, προχώρησε πρὸς τὴν βεράντα ψιθυρίζοντας :

— Μὲ περιμένει ;... Ἡ Ἰωάννα βέβαια... Μὰ γιατὶ νὰ μοῦ πῆ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ κ. ντ' Ἐρμανύ ; Ἡ Ἰωάννα δὲν εἶνε γιὰ μένα δ.τι φαντάζεται ἡ κυρία αὐτή...Θεέ μου !.. Ὅλοι νομίζουν ὅτι ἡ σχέσεις μου μὲ τὴν κ. Μωρεσκὰν εἶνε ὕποπτες. Τὸ πιστεύει αὐτὸ κ' ὁ ἄνδρας της ἀκόμα. Κ' ὅμως ἡ Ἰωάννα εἶνε ἀθῶα...

Μόλις μπῆκε στὴ βεράντα ὁ Ἰάκωβος, διέκρινε πράγματι τὴν Ἰωάννα περιτριγυρισμένη ἀπὸ μερικοὺς θαυμαστάς της.Τῆς μιλοῦσαν ὅλοι σχεδόν, μὰ αὐτὴ δὲν τοὺς πρόσεχε καθόλου. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Ἰάκωβο τὸ πρόσωπό της φωτίσθηκε, ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της...

Ὁ Ἰάκωβος πλησίασε καὶ τὴν χαιρέτησε. Οἱ θαυμασταί της ἀπεχώρησαν ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ τοὺς ἄφησαν μόνους.

Πρὶν τῆς πῆ λέξι ὁ Ἰάκωβος ἔρριξ' ἀπάνω της ἕνα βλέμμα θαυμα μοῦ, θάμβους, ἐκστάσεως. Πόσο ἦταν ὡραία !... Τὸ πολυτελέστατο φόρεμά της τῆς πήγαινε ὑπέροχα ! Τὸ γυμνὸ στῆθος της, οἱ γυμνοί της ὦμοι, οἱ γυμνοί της βραχίονες ἔδειχναν κάτω ἀπὸ τὰ πλούσια φῶτα τῆς βεράντας, ὅλη τὴν πλαστικότητα τοῦ κορμιοῦ της...

Ἀνάμεσα στὰ φοινικοειδῆ, στὰ σπάνια φυτὰ καὶ στὰ μοσχομύριστα λουλούδια ἡ Ἰωάννα ἔμοιαζε μὲ νεράϊδα τοῦ παραμυθιοῦ. Ὁ Ἰάκωβος δὲν χόρταινε νὰ τὴν βλέπη ..

Τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ παράξενη λάμψη ποὺ τὸν ἐμάγευε, τὸν ἐγοήτευε, τὸν ἔκανε νὰ τοῦ κόβεται ἡ πνοή.Ἀπὸ τὴ γυμνή της σάρκα τὴν ζυμωμένη, θαρρεῖς, μὲ ρόδα καί κρῖνα, ἀναδίνονταν μιὰ μεθυστικὴ εὐωδ α, τὰ μαλλ ά της μοσχοβολοῦσαν, ἦταν ὁλόκληρη ἕνα ὑπέροχο ἐξωτικὸ ἄνθος, μέσα στὰ τόσα ἄνθη τῆς βεράντας !...

Ὁ Ἰάκωβος ἀνσγκάστηκε νὰ χαμηλώση τὰ μάτια του, μὴ ἀντέχοντας ν' ἀντικρύζη πειὰ αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς ὠμορφιᾶς. Μέσα στὸ μυαλό του πέρασαν μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς διάφορες σκέψεις, σκέψεις παράφορες, σκέψεις ἀνθρώπου ποὺ ξυπνάει ἀπὸ ἕνα ἀτέλειωτο ὄνειρο. Θὰ μονομαχοῦσε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴ γυναίκα αὐτὴ κ' ὅμως οὔτε τὴν εἶχε ἀγγίξει κἄν. Θὰ σκοτωνόταν ἴσως... Θὰ ἔπεφτε νεκρός !... Καὶ δὲν εἶχε ἀπολαύσει, ἀλλοίμονο, τὸ θεῖο αὐτὸ πλάσμα, τὴν ὑπεροχη αὐτὴ ὠμορφιά... Ἄρχισε νὰ μετανοῆ γιὰ τὶς ἀθῶες σχέσεις μαζύ της. Μήτως φάνηκε βλάκας ;... Μήτως ὑτῆρξεν ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ἕνας ἠλίθιος καὶ τίποτε ἄλλο ;...

Ἡ Ἰωάννα ἐμάντεψε ἀμέσως τί γινόταν στὴν καρδιὰ καὶ στὸ μυαλὸ τοῦ Ἰακώβου. Διάβασε τις σκέψεις του στὰ μάτια του, στὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του. Βλέποντάς τον νὰ στεναζη, δὲν κρατήθηκε περισσότερο καὶ τὸν ρώτησε :

— Τί ἔχετε λοιπόν ;... Δὲν φαινόσαστε καθόλου καλά... Μιλῆστε μου, πέστε μου τί ἔχετε, σᾶς παρακαλῶ...

— Εἶστε ὡραία, πολὺ ὡραία ! τῆς ἀπάντησεν ὁ Ἰάκωβος στενάζοντας καὶ πάλι. Μοῦ προξενεῖτε πόνο !

— Πονο !... Γιατί, Θεέ μου ; Τί σᾶς ἔκαμα ; Δὲν εἴσαστε λοιπὸν εὐτυχισμένος ;

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τουλάχιστον ὄχι.

— Καὶ γιατί ;

— Δὲν ξέρω.... Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ...

— Ἐγὼ ὅμως τὸ ξέρω ἢ μᾶλλον τὸ μαντεύω. Πρόκειται γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας. Ἐμπρός, φίλε μου, συγχρατῆστε τὸν ἑαυτό σας. Γίνετε πάλι καλὸς μαζύ μου. Μὴν θέλετε νὰ μὲ κάμετε δυστυχισμένη...

— Εἴσαστε λοιπὸν εὐτυχής ;

— Ναί, Ἰάκωβε, εἶμαι. Πρέπει νὰ εἶμαι. Καὶ τὴν εὐτυχία αὐτὴ τὴν χρωστῶ σὲ σᾶς. Σᾶς ἀγαπῶ, γιατὶ νὰ σᾶς τὸ κρύψω, μ' ἀγαπᾶτε... ἀγαπιόμαστε, τέλος πάντων, κ' ἀγαπιόμαστε χωρὶς φόβους, χωρὶς τύψεις, χωρὶς κινδύνους... Μὴ θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε τὸ ὡραῖο αὐτὸ ὄνειρο.Ἀγαπᾶτε με, φίλε μου, ὅπως σᾶς ἀγαπῶ, ναί, ἀγαπᾶτε με ὅπως σᾶς ἀγαπῶ '...

Μιὰ ἀόριστη ἀγωνία τῆς σπάραζε τὴν καρδιὰ

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Ἰωάννα κατείχετο ἀπὸ δυνατὴ συγκίνησι. Τὰ μάτια της εἶχαν βουρκώσει.Χωρὶς νὰ καταλαβαίνη κ' αὐτὴ γιατι, μιὰ ἀόριστη ἀγωνία τῆς σπάραζε τὴν καρδιά, κἄτι τῆς ἔλεγε πὼς ὁ ἔρωτάς της αὐτός, ὁ τόσο ἁγνός, διέτρεχε κἄποιον σοβαρὸ κίνδυνο...Τὰ πόδια της λύγισαν ἐξαφνα κ' ἀναγκάσθηκε νὰ καθήση σὲ μιὰ πολτρόνα συγκινημένη, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά, θλιμενη, δακρυσμένη...

Ὁ Ἰάκωβος κατάλαβε τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκαμε κ' ἔσπευσε νὰ τῆς ζητήση συγγνώμην :

— Σᾶς ἐλύπησα... Ὤ, συγχωρῆστε με, κυρία, συγχωρῆστε με !...Ἔχετε δίκηο. Ὑπῆρξα πολὺ σκληρὸς μαζὺ σας ..

Ἡ Ἰωάννα σηκώθηκε καὶ τοῦ ἄπλωσε, χαμογελῶντας μὲ καλωσύνη, καὶ τὰ δυὸ της χέρια. Ὁ Ἰάκωβος τᾶσφιξε, μὲ λαχτάρα κ' ἀγάπη, στὰ δικά του. Τὴν κύττοζε στὰ μάτια μὲ λατρεία, μ' ἀφοσίωσι...

Ἔξαφνα τὴν εἶδε νὰ χλωμιάζη, ν' ἀνησυχῆ, νὰ ταράσσεται, σᾶν ν' ἀντίκρυσε κόποια φρικτὴ ὀπτασία...

Τί τῆς συνέβη ;

Γύρισε πρὸς τὴν πόρτα τῆς βεράντας, ἔριξε μιὰ ματιὰ καὶ κατελήφθη κ' ὁ ἴδιος ἀπὸ ταραχὴ κ' ἀνησυχία.

Στέκοταν ἐκεῖ βλοσυρός, ἄγριος, μὲ τὰ μάτια ὀστράπτοντα ἀπὸ ὀργή, λύσσα, μῖσος, ὁ βαρῶνος Δὲ Μωρεσκάν, ὁ σύζυγος τῆς Ἰωάννας. Στέκοταν καὶ τοὺς κύτταζε τόσο θυμωμένος, τόσο φρενιασμένος, ὥστε ὁ Ἰάκωβος φοβήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ, πὼς ὁ βαρῶνος θὰ ὁρμοῦσε καὶ θὰ χτυποῦσε τὴν σύζυγό του.

Δὲν συνέβη ὅμως τὸ κακὸ αὐτό. Ὁ βαρῶνος συγκράτησε τὸ θυμό του, μὴ θέλοντας νὰ δημιουργήση ἐκεῖ ἄμεα ἕνα τέτοιο σκάνδαλο. Προχώρησε πρὸς τὴν σύζυγό του, στάθηκε μπροστά της καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ὑτόκωφη, γεμάτη ὀργὴ καὶ μανία :

— Κυρία...ὁ υἱός σας εἶνε ἄρρωστος !...Ἐλᾶτε μαζύ μου !...

Ἡ Ἰωάννα ἀκούγοντας πὼς εἶνε ἄρρωστο τὸ παιδί της ἄφησε μιὰ κραυγὴ πόνου, κ' ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται νὰ ἀκολουθήση. Στὸ μεταξὺ αὐ ὸ ἔκανε στὸ σύζυγό της διάφορες ἐρωτήσεις γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ μικροῦ της. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ καταλάβη πὼς ὁ βαρῶνος ἐψεύδετο καὶ ἡσύχασε. Τῆς εἶπε τὸ ψέμμα Αὐτὸ γιὰ νὰ φύγουν ἀπ' τὸ χορό. Ἔπρεπε συνεπῶς νὰ τὸν ἀκολουθήση, χωρὶς ἀντίρρησι. Τὸ παιδί της ἦταν καλά. Τι τὴν ἔμελλε γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ;...Καταλάβαινε πὼς στὸ σπίτι ὁ βαρῶνος θὰ τῆς ἔκανε τρομερὲς σκηνὲς ζηλοτυπίας. Μὰ δὲν ἀνησυχοῦσε. Ἦταν ἀθῶα...

(Ἀκολουθεῖ)